

mezi vedoucím činitelem a podřízeným orgánem, poněvadž pro onoho platí docela jiné zásady, než pro toho, jenž dělá jen určitou, čistě vyhraněnou věc, kdežto onen řídí a drží celý výrobní systém pohromadě.«

Čís. 6128.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).
Předpis řu 6 (1) zák. na ochr. náj. není obmezen na dědice ze zákona, nýbrž vztahuje se i na dědice ze závěti a dědice smluvní. Lhostejno, že zůstavitel dědici zvláště odkázal nájemní právo k bytu.

(Rozh. ze dne 18. června 1926, Rv I 588/26.)

Byt, najatý Karlem H-em v domě žalobcově, obývala v době smrti H-ovy žalovaná, nemajíc vlastního bytu. Pozůstalost po Karlu H-ovi byla pravoplatně odevzdána žalované jako jediné dědičce. Žalobě o vyklizení bytu procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud jí zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jsou zjištěny veškeré náležitosti řu 6 (1) zákona ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n., a nelze proto pochybovati o tom, že žalovaná podle tohoto zákonného ustanovení vstoupila v nájemní smlouvu sjednanou mezi žalobcem a zemřelým Karlem H-em, že tedy v bytě bydlí mocí svého vlastního práva, jakoby sama se žalobcem nájemní smlouvu byla ujednala. K vývodům dovolání se podotýká, že ř 6 (1) zákona ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. není omezen na dědice ze zákona, nýbrž že platí i pro dědice ze závěti a ze smlouvy. Opačné mínění dovolání nemá opory ani v doslovu zákona, jenž ve směru tom nerozeznává, ani v jeho účelu zřejmém z jeho nadpisu, a zejména nelze pro opačné mínění dovolávati se odstavce (2) uvedeného paragrafu, jenž upravuje zcela jiný případ. Nezáleží proto na tom, že žalovaná nebyla příslušnicí nájemníkovy rodiny pokud se týče, že nebyla povolána k dědictví ze zákona, nýbrž rozhoduje, že jí jako dědičce zemřelého nájemníka jeho pozůstalost soudem byla odevzdána. Že zákon za tohoto výkladu v širší míře omezuje majitele domů při volném nakládání s byty, jest pravda, než zákon o ochraně nájemníků nechrání zájmy majitelů domů, nýbrž zájmy nájemců, které právě chrániti chce před vykořisťováním, pokud se týče před bytovou lichvou. Pokud dovolání na uhájení svého stanoviska, že žalovaná užívá bytu bez právního důvodu, doličuje, že není dědičkou zemřelého Karla H-a, nýbrž jen jeho odkazovnicí, a že vlastně jde o darování na případ smrti, neprovádí tím dovolacího důvodu podle řu 503 čís. 4 c. ř. s. po zákonu, neboť odchyluje se tím od skutkového zjištění nižších soudů, že pozůstalost po zemřelém Karlu H-ovi žalované jako dědičce pravoplatně byla odevzdána, pročež netřeba dotýčnými jeho vývody blíže se obíratí. Toliko se podotýká, že zcela bez významu jest, že zůstavitel žalované zvlášť

odkázal své nájemní právo k bytu, jelikož, i kdyby se tak nebylo stalo, pokud se týče, kdyby nájemní právo nebylo vhodným předmětem odkazu, jak miní dovolání, žalovaná by přes to jako dědička již podle zákona byla vstoupila v nájemní smlouvu, o níž jde.

Čís. 6129.

Nestačí, bylo-li podání strany, obsahující výpověď z nájmu, doručeno odpůrci ve lhůtách §u 560 čís. 1 a 2 c. ř. s., nýbrž musí mu v této lhůtě býti doručen i soudní příkaz k vyklizení. Nestalo-li se tak, jest výpověď bezúčinnou, byly-li proti soudnímu příkazu podány námitky ve lhůtě, jež počíná doručením příkazu.

(Rozh. ze dne 18. června 1926, Rv I 991/26.)

Soudní výpověď, již byl nájemníku vypovězen byt k 14. dubnu 1926, ponechal procesní soud první stolice k námitkám žalovaného v platnosti, odvolací soud výpověď zrušil. Důvody: Soud první stolice posoudil nesprávně věc po právní stránce, maje za to, že byla výpověď včas doručena. Výpověď byla sice pro dubnový termín včas u soudu podána dne 9. ledna 1926, a podání bylo doručeno vypovězenému dne 14. ledna 1926 spolu s usnesením, jímž byl ustanoven rok na 18. ledna 1926. Usnesení o výpovědi podle formuláře 102 bylo učiněno teprve dne 15. ledna 1926 a vypovězenému doručeno dne 18. ledna 1926. Rozhodným jest doručení tohoto usnesení. Podle §u 563 c. ř. s. musí soudní výpověď, aby měla platnost ve lhůtě nejbližší příští, v projednávaném případě ve lhůtě dubnové, býti podána a doručena před vypršením lhůt §u 560 čís. 1 a 2 c. ř. s., tedy nejdéle 14. ledna 1926. Doručení podání nestačí, jakž vyplývá z ustanovení §u 564, druhý odstavec, c. ř. s., dle něhož jest podání námitky proti soudnímu příkazu. Ježto soudní příkaz byl vypovězenému doručen teprve dne 18. ledna 1926 a vypovězený uplatňoval ve svých námitkách toto opožděné doručení, není výpověď pro dubnový termín účinnou a bylo ji proto zrušiti. Ne j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

Důvody:

Odvolací soud posoudil věc po právní stránce správně. Jest sice pravda, že podle §u 562 c. ř. s. jest soudní výpověď podání písemně neb ústně a že § 563 c. ř. s. má na mysli toto podání vypovídající strany, praví-li, že soudní výpověď, má-li býti účinnou, musí býti před uplynutím lhůt v §u 560 čís. 1 a 2 c. ř. s. u soudu podána a doručena. Avšak výpověď stranou k soudu podaná jest jen návrhem, který nabývá pro odpůrce právního významu teprve tím, že soud mu vyhoví a vydá vypovězené straně příkaz, by nájemní předmět odevzdala, pokud se týče převzala nebo proti výpovědi podala námitky (§ 562 a 564 c. ř. s.). Soudní výpověď pozůstává tudíž ze dvou podstatných složek, jednak z výpovědi stranou k soudu podané, jednak z příkazu soudu je-